

Darvasi László
KŐLÉPCSŐ

(Isten. Haza. Csal., 11–16.)

A víz fölött út futott. Fentebb fehér és mélyvörös virágú leanderek borították a kertek teraszait, közöttük fügefák zöldelltek. Az egymásra épülő, évszázados kőházak fehér sorát a hegy szikláira építették, akár a templomot és a kórház elnyúló, modern épületét. A villák fehérén vakítottak, némelyiken nemzeti zászlót lengetett a víz felől fújó szél. Az erkélyeken ruhák száradtak, tengerésszubonyok, helyi uniformisok, női szoknyák és blúzok, gyerekholmik. Néhol fekete reverenda lógott baljósan, mintha figyelmeztetne, itt Isten szolgálja lakik. Keskeny volt a part, a széle sziklaktól csipkézett. Sárga homoksáv kanyargott a kikötő felé. A férfi cigarettázott, kockás szatyorban sört és szendvicseket hozott. A lány ült a víz szélén, hullámok nyaldosták a hatalmas combjait. A feje folyamatosan mozgott, mint aki a homlokával akarja paskolgatni a vizet. A férfi fújta a füstöt, magához húzta a szatyrot, sör után kotorászott. Fölbontott egy üveget, ivott. Az ingét már a sziklákra terítette, a fekete nadrágját nem húzta le. Itt voltak tegnap és tegnapelőtt is.

A fiúk vékonyak voltak, inasak és barnák. A villák árnyékos hűséből szaladtak a vízhez, semmit nem hoztak magukkal. Néha egy félcipő a kézben, vagy palackos üdítő, más nem volt náluk, labda vagy bot sem, a víz és a part adott mindent. Meztláb jöttek, a tomporukra simuló fekete fürdőnadrágban. Feszült hátukon a barna bőr. Borsószemet sem lehetett volna a bőrük alá dugni. Hangosak voltak, vadak. Birkóztak, megküzdöttek egymással. A sziklákról ugráltak a vízbe, ez csukafejes volt, ez bicska, ez csak bomba, röhögtek. Pezsgett a víz körülöttük, rúgták a homokot, éles kagylóhéjjal dobálták egymást. Nevettek, ha valamelyikük háta vagy combja megsérült. Lenyalták magukról a vért, a vízbe engedték.

A férfi ivott és cigarettázott. A lány ült a sekélyes részen, és bólogatott. Néha mormogott valamit. A férfi intett neki.

– Jól van, majd máskor.

Vagy csak annyit mondott, ezt nem lehet. Majd holnap.

Volt a fiúk között egy szőke, lányos arcú, olyan szempillákkal, hogy azok a legdúsabb leanderlevelet is megtartották volna. Fürtjei a vállát verdesték. Egyszer odament a férfihez. Közben a lány felé pislogott.

– Baja van?

– Beteg – mondta a férfi.

– Mi lett vele?

– Így született.

A fiú visszaszaladt a többiekhez, nagyot kiáltott, valamiben fölbucskázott. Homokos lett az arca. Nevettek. Aztán a víz alatt úsztak. Az egyik fiúnak buborékok mutatták az útját, csaknem húsz méter után bukkant föl, prüszkölt, forgott, eljátszotta, hogy fulladozik. Miközben megpihentek és heverészték az égető sziklákon, a fiú visszafutott hozzájuk.

– A d egy cigit?

A férfi odanyújtotta.

A fiú állva cigarettázott, tovább figyelte a lányt. Az egyik lábát keresztbe tette a másikon, mint a vízi madarak. Biztosan állt, vele volt a víz, a szél, a homok. Fénylett a szőke haja, hunyorgott.

– Mi a neve?

– Marica.

– Szép név. Mindig csak ül?

– Föl tud menni azon a lépcsőn is – mutatott a háta mögé a férfi.

– Érti, amit mondok neki?

– Nem mindent – mondta a férfi. – Valamennyit ért.

– Mondták a többiek, hogy látták már magukat – a fiú a villasor felé bökött a homlokával. – Voltak a misén. Meg a kórházban. Kijárnak a piacra.

– Szoktunk járni – vont vállat a férfi. – Ti csak nyáron vagytok itt, ugye?

A fiú bólintott, aztán közelebb lépett a lány felé, kicsit meghajolt, nézte a testét.

– Nem tud úszni – mondta.

A férfi ingatta a fejét:

– Tud.

A fiú elpöckölte a csikket, mosolygott:

– E lengedi velünk?

Nem volt gúnyos a kérdés. Inkább érdeklődő. Olyan magától értetődő.

A férfi a lányra pillantott:

– Úszol velük, Marica?

A lány bólogatott.

– Jól van, de a part közelében legyetek. Hallod?

A fiú elfutott, kiabált a társainak, azok jöttek is. Körbevették a lányt, mutogattak és pusmogtak, a tenyerükbe vihogtak. A lánynak hatalmas feje volt és hordóteste. Vékony, ritkás haja alól kiviláglott a rózsaszín fejbőre. A mellei lógtak, mint két párna. A bőre fehér volt. Bólogatott. Belegázolt a vízbe, aztán óvatosan ráfeküdt. Tényleg tudott úszni. A fiúk körbevették, pancsoltak, lubickoltak körülötte, átúsztak a teste alatt, és amikor fölbuktak előtte, az arcába nevettek. Lespriccelték. Kiabáltak és visongtak. Elúsztak a lánnyal a nagy szikláig, körbefröcskölték, aztán visszafordultak. A szikla csúcsán testes sirály ült. Nézte őket, mintha ilyet nem látott volna még. Nem szállt el.

– Ez jó volt – lihegett a fiú, amikor visszaértek.

– Ügyesek vagytok, nagyon ügyesek – mondta a férfi.

A lány már ült a part szélén, szederjes volt a szája, bólogatott.

– Holnap is kijönnek?

– Hát persze – mondta a férfi, fölbontott egy sört, aztán fölkapta a fejét, a fiú szemébe nézett. – Megérinthetem a hajad?

A gyerek meglepődött, elhúzta a száját.

– A hajamat, miért?

– Nem tudom – mondta a férfi. – Nem tudtam, hogy ilyen is lehet egy haj.

A fiú fölnevetett, a férfi felé hajolt. Megfeszült vállán a barna bőr. A haja vizes volt, vastag szálú, csomókban ragadt össze. A férfi óvatosan megérintett egy tincset. Aztán a fiú visszafutott.

A férfi ült a parton, ivott, cigarettázott. Kavicsot dobált a vízbe. Tornáztatta a lábujjait, odalépett a lányához, nézte a haját. A lány bólogatott.

Másnap is kijöttek, és a fiúk újra elvitték úszni a lányt. Játsoztak vele, már nem fröcskölték, azt próbálgatták, mire kapható. Tud-e háton úszni. Tudott. Tud-e víz alatt úszni. Azt is tudott. Furcsa volt, mert ha vele merültek, látták, hogy a lány a víz alatt is bólogat. Meg amikor háton úszik, akkor is bólogat.

– Túl messzire merészkedtetek – mondta a férfi, amikor visszajöttek. Inas barna testek között egy fehér, lomha hordó. Kék szájjal lihegtek, és a szemük is tele volt a víz kékjével.

– Tud úszni! – nevettek a fiúk.

– Jobban úszik, mint mi – nevettek hangosabban.

– Túl messzire mentetek – ismételte a férfi.

A fiúk nevettek, elfutottak.

A férfi és a lány másnap is a parton voltak. Gyöngye szél fújt. Ferde fácska bólogatott a kőlépcső mellől. Az utcai kuka tele volt szeméttel. A férfi rágyújtott, ivott. Aztán ahogy harangoztak, feltűntek a fiúk, mind az öten, csattogó talpakkal futottak le a kőlépcsőn. Fogócskázta a parton a sziklák között. Meztláb ugráltak az éles, borotvás köveken. Kézen álltak a legélesebb helyeken. Betemették egymást kővel, kavicssal, homokkal. Kiáltozva a vízbe futottak. Lebuktak, prűszkölve buktak föl, kiabáltak, fűttyögtek. Tengeri sünöket gyűjtöttek, a partra dobálták őket, azok meg bizonytalanul mozogtak, kékre festette ágaskodó tüskéiket a napfény. Az egyik fiú hegyesre tört bottal halakat fogott. A kopoltyújuk alatt szúrta át őket. Úgy szúrta, hogy alig lehetett látni a mozdulatot. Villámgyors volt, de a tekintete álmodozó. A lány bólogatott. A fiúk tüzet raktak, megsütötték a zsákmányt. Hoztak a lánynak. Az meg bólogatva evett. Megint úszni akartak. A kis szőkének zsíros volt a szája. A lány csak bólogatott, neki is zsíros volt a szája.

A férfi meghúzta a sörét:

– De ne menjetek messzire.

– Nem megyünk messzire – nevettek a fiúk, kacsingattak. – Dehogyan megyünk messzire!

Beúsztak, ahogy máskor. A lassú, fehér bálna körül forgolódtak, fel- és alábuktak a boldog kis delfinek. Túlúsztak a nagy sziklán. A sirály bámulta őket. Nem repült el. A férfi hunyorgott utánuk, fújta a füstöt. Újra rágyújtott, meghúzta a sörét. A fejét csóválta. Aztán már nem ült le, csak elnézett a víz fölé. De semmit sem látott, csak a végtelenségét. A lába mellett gyűltek az üres üvegek. A templom elkongatott néhányat. Szirénáztak. Valahol a hegyoldalban dübörögni kezdett egy betonkeverő. A Nap nyugat felé fordult, ereszkedett. Fázni kezdett. Végre meglátott egy pontot a vízben, ami nőtt, közeledett. Árnyékolta a szemét, sóhajtva leült. Mint aki megkönnyebbül.

A lány kiért a partra, nem lihegett, bólogatott. Elfeküdt a sekélyesben, mintha ábrándozott volna. A férfi leszedegetett a válláról néhány hínárszálat.

– Mondtam, hogy túl messzire úsztok.

A lány bólogatott.

– Máskor maradj a part közelében, jó?

A lány bólogatott.

– Na, menjünk.

A férfi a lány teste alá nyúlt, fölállította. Megfogta a kezét, vezette a partra ereszkedő kőlépcsők felé. A lány remegett, húzni kellett. A férfi szorította a kezét, karján kidagadtak az erek.

– Ne félj, nem fogsz leesni – mondta. – Ne félj a lépcsőktől, kislányom.

Az meg bólogatott, és ment a férfivel oldalazva.

Mögöttük egyre sötétebben terült el az alkonyat nyugtatta hatalmas víz, ahová holnap újra kijönnek. Meg holnapután. És ahogy haladtak fölfelé a még meleg lépcsőkön, a tenger a part homokjában elnyalogatott néhány gazdátlan talpnyomot.